

fra Landet. Saavel i Storbyen København som i de større Købstæder har det fundet Sted, og hvis man vil se efter i Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, der blev forelagt i Fjor i Rigsdagen, vil man i Tillæg A. 1921—22, Sp. 2835 ff., finde en Redegørelse for, hvor mange de forskellige Erhverv har opsuget under Højkonjunkturerne. Man vil se en Række Erhverv, som har opsuget adskillige Tusinder, og til Trods for, at mange af dem paa den Tid, dette Værk opgjordes, beskæftigede lige saa mange eller flere Mennesker end ved Verdenskrigens Udbrud, har de i Mellemtiden under Højkonjunkturen beskæftiget 100, 200, ja 1 000, 2 000, 3 000 flere end tidligere, men selv i de Fag, der beskæftigede flere end ved Verdenskrigens Udbrud, var der ekstraordinært stor Arbejdsløshed. Det forekommer mig, at man ikke kan hævde, at man i det lange Løb skal betragte dem, der har været beskæftiget i Virksomheder, som har opsuget Arbejdere ude fra Landet, og som kun en kort Tid kunde sysselsætte dem, som arbejdsløse i det vedkommende Fag, naar der ikke er nogen Mulighed for, at de indenfor en overskuelig Fremtid kan sysselsættes ved det Fag, i hvis Arbejdsløhedskasse de fremdeles den Dag i Dag tæller med.

Det ærede Medlem Hr. Stauning nævnte før, at man ikke gav Understøttelse til ugifte, til Ikke-Forsørgere. Der maa det ærede Medlem gøre sig skyldig i en Misforstaaelse. Blandt dem, der ekstraordinært understøttes ifølge den her i Landet gældende Lovgivning, findes baade Forsørgere og talrige Ikke-Forsørgere, der er lokket ind til Storbyen i Aarenes Løb og nu har vanskeligt ved at finde sig i at søge tilbage til Landet. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at i Lovens § 31, Stykke 2, staar der om Ikke-Forsørgere de Ord, at de heromhandlede Understøttelser skal ydes med overvejende Hensyntagen til vedkommendes Forsørgerplichter. Det er jo rigtigt, at det bør være saaledes; i hvor vid Udstrækning det har fundet Sted, vil det være mig meget vanskeligt at sige. Hvor mange Købstæder og Landkommuner der overhovedet yder Understøttelse til Ikke-Forsørgere, er ogsaa vanskeligt at sige. Jeg ved, at i Nabokommunen til den By, vi opholder os i, i Gladsakse Kommune, hvor jeg bor, yder man Understøttelse ogsaa til Ikke-Forsørgere og det samme er Tilfældet i København. Man har altsaa først suget dansk Ungdom ind til København, Arbejdet hører op, men man holder de

vedkommende herinde fremdeles ved Hjælp af Understøttelse, medens der rundt om i Tusinder af Hjem i Danmark ude paa Landet mangler ikke mindst kvindelig Arbejdskraft. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at dansk Lovgivning, som den her er administreret, er kommet ud i et ret uforvarligt Spor.

Den højtærede Minister pegede paa, hvilke Ofre der af det danske Samfund gennem Rigsdagen er bragt for at lindre Arbejdsløsheden i Danmark. Ministeren pegede paa, hvilke svimlende Beløb der er bevilget til at sætte Arbejder i Gang. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem Hr. Stauning kritiserede Venstres og den højtærede Ministers Førerskab i dette Spørgsmaal, havde det været fuldt saa tiltalende, hvis det ærede Medlem selv havde kunnet pege paa, at den Gang det ærede Medlem og hans Meningsfæller havde Førerskabet i Danmark, satte man ganske anderledes Arbejder i Gang og beskæftigede mange flere Mennesker end nu. Det ærede Medlem undlod at anstille en saadan Sammenligning, og man forstaar det saa udmærket, thi en saadan Sammenligning vilde ikke falde ud til Fordel for de radikal-socialistiske Partiers Styrelse. Men naar det er Tilfældet, burde man fare en lille Smule varsomt i Kritikken overfor den i Øjeblikket sidende Regering. Der er af denne Regering sat flere Arbejder i Gang end nogen Sinde tidligere i samme Tidsrum af nogen anden Regering i Danmark, der er vedtaget Arbejdsløshedslove og truffet forskellige Foranstaltninger, hvilket alt sammen har medvirket til at lindre Nøden blandt de arbejdsløse. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Minister i Dag med godt Mod kan indanke sin Sag for dette høje Tings Domstol.

Der faldt til sidst fra den højtærede Indenrigsminister en Udtalelse, som oprørte en Del Medlemmer og Tilhørere i denne Sal. Ministeren udtalte, at den sidste Udvej, vel at mærke for hvem der ikke vil arbejde, var Fattigvæsenet. — Det er jo desværre en sørgelig Sandhed. Naar jeg nævner det, er det ikke for at uddybe det, men for at pege paa, at denne sørgelige Udvej ogsaa praktiseres af Kommuner, hvor Socialdemokratiet har Flertallet og Førerskabet. Jeg skal blot nævne den Kommune, jeg bor i. I Gladsakse Sogneraad, hvori jeg har den Ære at sidde, har det socialdemokratiske Flertal foreslaaet og gennemført, at f. Eks. ikke betalt Husleje blev betragtet som Fattighjælp, og en